

Egy álmodozó tehetetlensége

Igaz, még csak egy hónapja dolgozom itt, de máris elkövettem a legnagyobb baklövést. Beleszerettem a grófnőbe. Már egy ideje megfejtettem azt a furcsa szorongást a mellkasomban akárhányszor látom, ha csak azt is ahogy zongorázik, mert olyankor szenvedélyes csak igazán a grófnő.

Ez az érzés foglyul ejt, nem enged kezei közül, de most már nem is akarok szabadulni. Sohasem gondoltam volna, hiszen még elég fiatal vagyok, és nem éreztem ezelőtt ilyet. Egyébként is, nem sokszor adatik meg az, hogy az ember szerelmes, és én szerencsétlen érte bolondultam meg. Érte, akiért szívem nem doboghat, hiszen az ő szíve másé, az én jelenléte pedig csak akkor veszi észre, mikor segítségre szorul. De hát mit tehet az ember, ha szerelmes? Mindennapos teendőim végzése közben fel-felpillantok bájos festményére, mely a grófnőt ábrázolni kívánja. Igaz, a festmény csodálatos, igazán mégsem tudja magába zárni a grófnő elképesztő gyönyörét, viszont arra a célra megfelel, hogy amikor nincs közelemben, akkor is rá gondolhassak. Azt mondják, hogy a szerelem tüzes, szenvedélyes és féktelen. Ezekben mind részesülni van szerencsém, mihelyst szemem elé kerül, én viszont hozzáadnám azt is, hogy a szerelem szelíd, tiszta és törékeny. Az ember csak akkor döbben rá, hogy mennyire kegyetlen a mi világunk, amikor szerelembe esik. Nem számít az, hogy milyen békés zugot nyújthatna gyengéd lelkem, hogy mennyi boldogsággal teli percet tölthetnénk el csak mi ketten, vagy hogy mennyi mindent tudnék neki adni, amit a gróf nem képes, és kézzel nem fogható. Nem számít semmi, amíg másnak van neve, és pénze, és a nép figyeli őt. Mert milyen ember az, aki nem hallgat arra, hogy mi a helyes és mi a rossz, de én bűnbe esnék érte, oly mély bűnökbe, hogy a pokol legmélye se lenne elegendő ahhoz, hogy halálom után vissza ne találjam utam az én angyalomhoz. Az én gyönyörőséges grófnőmhöz, aki most mást ölel és mást „szeret”. De engem még az sem érdekelne, ha ezer tűzhányó melyére kéne lemerülnöm, hogy az enyém legyen, mert engem nem érdekel, mások mit gondolnának mi kettőnkéről. És mily érzelmeket kavargat bennem az én angyalom, mikor azt a férfinak nem nevezhető disznót csókolja, puha ajkaival, melyeknek az enyémeiket kellene ciróogatniuk. Amikor a grófnő kint van a kertben, néha elképzelem, milyen is lenne az, ha az ölemben tarthatnám, amíg ő a virágokat szagolgatná, én a haját simogatnám. És ha fázna, odaadnám neki, kicsit szakadt kabátom, hogy elfedje csupasz vállait. Amikor pedig visszafelé sétálnánk, egy pár puha csókot lehelnék szájára nevetések közepette. Most is arra gondolok, milyen is lenne, ha az én karjaimban szunnyadna el éjjelente, és reggelente én látnám először kócos fürtjeit és káprázó mosolyát. Viszont észbe kapok, szép álmaim csak álmok maradnak, hiszen még mindig ő tartja a grófnőt nem én.

És mellkasom majd szétszakad, tudván, amit tud, hogy még az se lenne elég, ha ezerszer is meghalnék érte, hiszen ő a grófnő, és velem nem szégyenkezhetne.